

дѣца още дълги, дълги години ще учатъ и ще пѣятъ.

Тукъ въ тая кръчма Ботьовъ си ималъ една отдѣлна масичка, на която си пишелъ статиитѣ, писмата и стиховетѣ.

— Флора, пази тишина. додѣ напиша тая работа за вѣстника, — казва Ботьовъ на одного отъ хжшоветѣ.

И Флора пази:

— Млъкни ти тамъ, какво си се разкрѣкалъ, — не видишъ ли, че бати Христо ни съчинява вѣстникъ!

— Ей, Татма, ще млъкнишъ ли или ще ти стоваря единъ по ченетата?...

Въ Букурещъ Ботьовъ става за малко пакъ учителъ, както и въ Исмаилъ, но неговата неспокойна, като широко море, душа, не е за въ училището, и той скоро и за сетенъ пжтъ се прощава съ него. Въ това врѣме се и оженва, за да остави жена съ дѣте и да полети къмъ родината, която вече го вика, и на която той цѣлъ принадлежи. Това било прѣзъ юли, 1875 година, а прѣзъ май, 1876 година Ботьовъ ги оставя, за да се притече на вика на родината.

На Вѣслецъ.

А родината вече наистина го викаше. Въ това врѣме тя имаше нужда отъ всичкитѣ си будни синове.

Прѣзъ 1871—72 година Левски бѣ кръстосалъ цѣла България и навсѣкждѣ бѣ прѣсналъ семето на революцията. Бунтовниците растѣха въ всѣки градъ, въ всѣка паланка и село, и до 1873 година се виждаха първитѣ неясни зари на новото слънце на